

tíðindablaðið sosialurín

Blaðfólk:
Hegni Djurhuus
Ábyrgdarblaðstjóri: Randi Jacobsen
Jan Müller
Tófrinn Smith

Útgevandi:
P/f Sosialurín
Fyrirtaksstjóri:
Krisjan Dahl
Ljósmyndari:
Kálmur Lindenskov
Úppseting:
P/f Sosialurín
Prent:
P/f Pressan 1981
Telefon:
118 20
Telefax:
147 20
Bústaður:
Argjavegur 26
Argir
Postadressa:
Postsmoga 76
110 Tórshavn

Sambandið nakað at hugsa um

SO FINGU sambandsfólk nakað at hugsa um. Ungi sambandsalvin, formaður í Unga Sambandinum í høvuðsstaðnum og skribentur á floksmálgagninum Georg L. Petersen, hevði nú um dagarnar eina sera forvitnisliga og góða grein — á tí plássi í Dimmalætting, sum annars vanligar er halgað sambandshøvdinganum og hansara lættisoppakendu hugleiðingum.

GREININ, ið vit her sípa til, ber heitið: »Suðurstatirnir, Nazi-Týskland, Suðurafríka og Óli«. Hetta er ein vælskrivað grein við broddi í — saklig og sonn. Hugaligt at onkur við tilknýti til henda so stóra flokk torir at geva sítt sakliga ikast til kjakið um apartheid. Vónandi verður hetta at halda fram. Tí júst fyrritreytin fyri einum gevandi og góðum tjaki er tann, at so nógv fólk sum gjørligt luttaka. Og at tað nú er unga ættarliðið hjá sambandinum, sum leggur upp í tjakið, gevur okkum bert vónir um, at broyting er á veg innan sambandsgátt.

UM INNIHALDIÐ í greinin er at siga, at tað á lættan og greiðanhátt lýsir leiklut Óla Breckmanns í tjakinum um apartheid. Við dømum úr søguni verður stóðan hjá stavnemanninum lýst og niðurstøðan er tann: at hvat enn Breckmann sigur og skrivur til verju fyri hvíta minnilutastýrið í Suðurafríka, so kunnu figgjarstøður onðantið koma at verja akra kúging av menniskjum. Hvussu góður ein enn er við pengar, eigur virðingin fyri menniskjanum at koma í fyrstu

røð. hetta eru væl vald orð. Og sonn eisini. At enda í greinin verður skrivað, at fólkafloksfólk mugu finna seg í at vera tvinnad saman við óhugnaligu skrivningini hjá stavnemanninum, nú tey als ikki lástast um vón.

JÚST HESI sjónarmið hava mangan verið á prenti í Sosialinum, men kortini hava sambandstingmenn ongan tíð viljað tikið undir við slikari skrivning. Tvørturímóti hevur leiðari sambandsflokksins ferð eftir ferð jarðlagt alt sakligt kjak í síni roynd at fyrigykla fólk, at alt er antinsvart ella hvítt, og at skrivning í Sosialinum ella úttalið frá javnaðarfólki ella tjóðveldisfólki eru av somu skuffu sum hon í Dagblaðnum. Ístaðin fyri at geva nakað positivt og viðkomandi til kjakið, hevur sambandsleiðarin bert tváað sínar hendur og skuldsett aðrar fyri líkt og ólíkt. Vitandi ella óvitandi hevur hann í veruleikanum bert spunnið ein nýggjan enda úr ræðumyndum Breckmanns. Báðir hava teir tó staðið lið um lið og nýtt sama framgangsmáta. Ræðumyndir um sosialismu og kommunismu hava, so lægið tað ljóðar, til tíðir verið líka oftani at siggja í Dimmalætting sum í Dagblaðnum.

TÍANVERRI má sigast, at sambandsmálgagnid til tíðir hevur verið nýtt til ta grovasta og mest ósakligu propagandu sum hugsast kann, móti ávikavist javnaðarfólki og tjóðveldisfólki. Her hugsa vit serliga um ávís sokallað religiøs fólk, sum undan einumvali nøkur ár herfyri skýrdu javnaðarfólk ateistar og annað.

NÚ KUNNU vit so bert vóna, at vend er við at koma í. At hetta unga ættarliðið av sambandsmonnum kann

»Tey hvítu hava hóast alt slakað ein hóp seinastu 10 árin.
Men jú meira ræði tey svørtu fáa,
jú fúlari bera tey seg at hvør móti øðrum«

Óli Breckmann
í Dagblaðnum 25. júní 1986

geva eitt nú verandi tingmanning nakað at hugsa um. At alt sum ikki er erkakonservativt ikki nýtist at vera ónt og órættvíst, at alt ikki er svart og hvítt. Og at alt alment tjak ikki bara snýr seg um at skaffa sær og sínum atkvøður. Men eru vónirnar smáar fyrri, at hesi nýggju frískligu vindarnir, sum eru farnir at blæsa uppi á Hálsi, fara at kveikja nýtt lív í gomlu sambandsgarduna, so er tó tann vón fyrri stavn, at hetta ættarliðið skal taka við ein dag.

AT ENDA ein stutt rættleiðing. Ungi greinskrivarin sigur, at hann fyrri stuttum ikki við sín besta vilja vildi trúð, at Breckmann skuldi renna ørindi fyri hvítu stjórnina í Suðurafríka so týðiliga hann nú hevur gjørt tað.

HERTIL er at siga, at Dagblaðið seinastu 10 árin hevur verið á tremur av líknandi greinum. Og fyrri at lýsa tað skulu vit stutt triva í tvær teirra. Longu í 1974 skrivur Breckmann í aftursvari til

Hanus Andreassen m.a.: »Eg havi sjálvur sæð, at grønlandingar nærur hava yvirtikið Skarv og sigur tú nú, at blámenn eisini eru farnir at kenna seg vælkomnar ímillum tykkara. Ná, men væl gagnist, vónandi trívast tit har allir samlir í sátt og semju«. Og í 1986 skrivur hann aftur í Dagblaðnum: »Tey hvítu hava hóast alt slakað ein hóp seinastu 10 árin, men jú meira tey svørtu fáa, jú fúlari bera tey seg at hvør móti øðrum«.

SO HER er einki nýtt annað enn tað, at meðan hann fyrr bert hissini hevur traðkað tey svørtu ella o. í andlitið, so hevur hann nú gjørt tað til sítt hjartamál at bera í bøtuflaka fyri apartheidstýrinum í Pretoria. Tað nýggja er, at hann nú hevur »lokkað« foroyskar vinnulívsmenn til tað av Suðurafríka hersetta Namibia til at samráðast um fiskivinnusamarbeiðið — beint móti øllum viðtøkum hjá ST. Gevst ikki GLP.

jamú

Suðurstatirnir, Nazi-Týskland, Suður?

At Óli Breckmann skuldi renna ørindi hjá hvítu stjórnini í Suðurafríka so týðiliga, sum hann hevur gjørt seinastu tíðina, hevði eg við mínum besta vilja ikki trúð fyrri stutt síðan.

Men eftir at tveir suðurafríkanar, mótsøðumenn hjá apartheid-stjórnini, komu til Føroya at greiða frá stóðuni í heimlandi teirra, leyp Óli upp sum stungin fressur. Hann fór at meyla um avbera góðu korini ikki-hvítir suðurafríkanar hava í Suðurafríka í mun

Suðurstatir og Nazi-Týskland

Óli skuldi heldur hugt eftir avleiðingunum, framburðurin í landinum hevur fyrri tey ikki-hvítu. Tey arbeida sum trælir fyrri ræðustýrinum í Pretoria, eins og trælirir gjørdu tað í Suðurstatunum í USA í síni tíð. Figgjarstøðan var sanniliga eisini góð í Suðurstatunum, men mannavirði vórðu týnd av somu orsök, og tá kann eingin góð figgjarstøða retningsstøða

figgjarstøða

Óhugu tanka

Nú byrja at ferð men eg um. Ein hugsad maður kanska hevði h Suðurstat